

15. OKTOBAR 1973.

Ćutim
u tebi
otvrduo i gorak
sustali kamen

Ćutim
zao

I krugu tvoje krvi
po otrovna kaplja
sporog otapanja mene

Ćutim
u tebi

25. OKTOBAR 1973.

Raspoznajem
sebe

To bledog lica
prihodi mi
čistunac
dobar
i lep

I mimohodi
gle
i ne prepoznaje

Miroslav Nastasijević

TERRA INCOGNITA

15. NOVEMBAR 1973.

Tebi
koja si tek tica magle
toplina opervažena jezom
nadohvat glasa
da li smem?

Sve čvršće skučen
koliko zamamnija širina
sve sleplji
u sivom progledanju
zrim:

U korov po meni niče
blaga reč
koja je nalik na kletvu.

Slutim:
postoji negde
nemirom oivičen put
kojim se stiže u mir.

Ćutim.
To noćnik na raspuću
tegobom u meni predani
dan po dan.

Prihodiće.
Na blagoslov pružiti ruku
da li smem?

Jer svitace leta
na obzorjima čela
u graške trpljenja
u suvotu žedi

i list po list
ginuće mi šuma
svakome za lov.

Sve dublje će se kopati po meni
kako jenjavaju strepnje
kako se muka sleže
u prividni mir.

Sve tiši
dalji
i sivlji
kako me utežu prostranstva
bestelesno tebi
koja si tek tica magle
toplina opervažena jezom
nadohvat glasa
da li smem?

18. FEBRUAR 1974.

Unaokolo
sveisti
trpki
uhodani
tok.

I opet
ja:

Ta tuga ničega
ni zbog čega
to jalovo raspinjanje
u šturoj nutrini sebe
zamah bez domašaja
bez glasa dah.

Unaokolo
sveisti
trpki
uhodani
tok.

16. JUN 1974.

Oliveri

Ako ti kažu da me nema
i da me nikada nije bilo
ako ti kažu da sam tek nešto
što ti se nekada davno snilo

kad sam ti pričao najlepše snove
malenoj, snenoj, željnoj topline
u dane kad se nismo znali
u noćima bez mesečine

ne veruj. Reci im: on još postoji
i još je tu, i moj, i budan
samo se ne vidi i ne čuje se
jer on je takav — luckast i čudan.

I pogledaj u svoje oči
kad god ti malo srce zazebe
videćeš: tu sam, negde u njima
negde u tebi i oko tebe.

Ako ti kažu da me nema
i da me nikada nije bilo
ne veruj, ne veruj da sam tek nešto
što ti se nekada davno snilo.